

Nu er pågældende jo åbenbart reservelæge ved Herlev Hospital. Om det betyder, at man så overhørte hans advarsel, skal jeg ikke kunne sige, men det er i hvert fald dybt problematisk. Ministeren ved sikkert også, at der er andre kontraststoffer, der kunne bringes i anvendelse over for disse nyrepatienter for at undersøge dem for kræft. Og så havde man jo i hvert fald ikke haft disse ulykkelige hændelser for nogen mennesker, som vi har set, og som gør, at de enten er døde eller totalt invaliderede.

Kl. 15:09

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:09

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg er ikke konkret bekendt med, om man havde andre kontrastprodukter, man kunne have taget i anvendelse over for de pågældende patienter. Men det, der jo er relevant, er, at hvis et produkt skal ind på et marked, så skal det ske på et lægefagligt grundlag. Det samme gælder også, hvis et produkt skal ud af et marked. Det har taget nogen tid, og jeg skal dybt beklage de mennesker, der er blevet ramt af det her og er blevet invaliderede. Det er dybt beklageligt.

Men hr. Jens Peter Vernersens bemærkninger rejser jo det spørgsmål, om man kunne have en pauseknop i systemet – altså at det, at der rejses en mistanke ved et produkt, som endnu ikke er bevist, skulle kunne udløse en suspendering af produktet. Dertil er at sige – og det var i hvert fald min tanke, da jeg hørte om sagen og efter en nærmere undersøgelse kunne konstatere – at en sådan pauseknop rent faktisk allerede eksisterer. Og så er vi jo tilbage ved de lægelige vurderinger. Vi kan jo som politikere ikke rigtig henholde os til andet end de lægelige vurderinger af et produkt, og om det er egnet til at behandle mennesker med, eller om det i virkeligheden har nogle bivirkninger, der gør, at det helt eller delvis skal hives ud af markedet i forhold til en bestemt type patienter.

Jeg mener ikke, at hr. Jens Peter Vernersen kan kritisere mig og min forgænger så meget for, at vi i forhold til anvendelsen af et medicinsk produkt henholder os til, hvad den medicinske sagkundskab siger om det. Verden ville se frygtelig ud, hvis ikke det var sådan.

Kl. 15:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 15:10

Jens Peter Vernersen (S):

Der er vel ikke nogen som helst tvivl om, at når man som generel vending stort set altid anvender udtrykket »jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens anbefalinger« i de svar, der bliver givet, så overtager ministeren jo ansvaret. Der kan vel ikke være nogen som helst tvivl om, at det må være tilfældet.

I den her sag er det jo også sådan, at Lægemiddelstyrelsen blev gjort bekendt med det her, men valgte at afvente nærmere information fra Det Europæiske Fællesskab. Der kunne man jo godt have sagt, at det her må medføre et forsigtighedsprincip – ministeren kalder det for en pauseknop – der er vigtigt at anvende, når det altså handler om patienter, der kan blive bragt i den livsfare, som vi har set, at nogle er døde af og andre er blevet livsvarigt invalideret af. Dér burde man da have anvendt et forsigtighedsprincip. Lægemiddelstyrelsen valgte at vente, så der kom til at gå et helt år. Det her kunne være gjort bedre. Og jeg synes, at ministeren stille og roligt skulle sige: Vi har fejlet, og vi påtager os ansvaret.

Kl. 15:11

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:11

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Nu synes jeg ikke, vi skal bruge hele tiden på at diskutere jura, frem for hvad der gavner patienterne. Men jeg skal da erkende, at der ikke kan være nogen tvivl om, at jeg ligesom min forgænger står her under ministeransvar. Og hvis vi henviser til et svar, som vi har fået fra embedsmænd – det være sig embedsmænd fra eget hus eller embedsmænd fra egne styrelser – så bliver det til ministerens svar og er afgivet under ministeransvarlighedsloven.

Så siger hr. Jens Peter Vernersen, at jeg skal stå her og sige, at vi har fejlet. Lad mig lige sige: Det var en dansk læge, og det var den danske lægemiddelstyrelse, der – før nogen andre lande – var den første myndighed til at fatte, at der måske var nogle problemer med det her produkt. Det viser faktisk en vis form for agtpågivenhed. Om det så alligevel har været for sløvt, vil vi få svar på i den redegørelse, som jeg jo netop har bedt om at få – ikke bare for det sidste halvandet år, men helt tilbage fra 1993, hvor produktet blev indført på det danske marked.